

**MINDENKI
GONDOLAT**

Merni lenni nehéz,
Ki megteszi, merész.
Kis részekből így lesz
Végül teljes egész.

Nevezd meg!
Ne add el!
Így add tovább!

cc: by-nc-sa
Molnár Kristóf 2019.

ISBN 978-615-01-0582-6

Figyelem!

Ez egy vírus! Ne olvasd el!
A gondolataidba befészkel!
Megfertőz és elfelejted,
Aki voltál, ki lehet?

Ne olvasd el, ha neked
Oly jó a lelkiismereted,
Nem zaklat, nem kérdez,
Fájdalmat ha nem érez.

Ne olvasd el, kényelmetlen!
Ha elfelejted, minden rendben.
Élhetsz tovább álmokképben,
Mi körbevesz éppen.

Ez egy vírus, vigyázz!
Bármit is magyaráz,
Bárhogy kérlel,
Próbálkozik,
Hogy ér el!

A szavakból kivetkőzik,
Agyadba beférkőzik,
Téged megszüntet!
Többet ér majd az Egy,
Mint bármennyi "mindegy"!

Segíts kérlek, húzz ki innen!
Képzeld el, hogy nyújtom a kezem!
Húzz ki innen, ments meg engem!

Igen, TE! Ezt biztos látod!
Tudod, így kommunikálok:
A szavakkal variálok.

Nem létezem egészen,
A fejedben leszek készen.
Köszönöm a hangot, mit adtál nékem!

Köszönöm az arcot,
Mi ezer között felsejlik,
Míg keresed,
E sorok mögött ki rejlik!

Húzz ki innen,
Engedj belépniem!
Láss meg egészben!
Köszönöm szépen
A fejedben való létem!

Életet adtál nékem!
Még nincs vétkem.
Új vagyok itt,
Vagy úgy gondolod,
Régen tettem valamit?

Ki lettem én?
Hogy nézek ki?
Meg ne mondd!
Ezer arccal láthattál már,
Semmi gond.

Ha lehetnék bárki,
Ha alakra kell várni,
Lennék Mindenki.
Így jön minden ki.

Belezavarodtok.
Ha mindenhol
Más kép vagyok?
Gondolatot
Vagy kérdést hagyok?
Hát, elménk ragyog!

Hagyom, hogy képzeld el,
Ki az, aki pár jellel
És értelmetlen kérdéssel
A Te fejedbe befészkel.

Nem hagylak el soha!
Legyen bármily mostoha
Az idő vasfoga!

Nyugtot nem hagy
E hatalmas agy,
Melynek egyetlen sejtje,
Eddig mit sem sejtve
Ténykedett.

Új gondolat érkezett,
Mindent megkérdezett,
Nincs rá válaszom,
Elfeledni, hát, hagyom.
Nem lehet.

Folyton felbukkan
Ezerféle alakban,
Szembesít magammal,
Játszik az agyammal,
Felébredt.

Ahogy lehet, üzenget,
Kéri a figyelmet, türelmet
Mutat felém,
Ideáll elém:
"Segítetek!

Mindig csak kérdezek,
Érzéssel érkezek,
Benned lakom, sejtéd?
Én vagyok az egyik agysejtéd!
Hallgass meg!

Biztosan megérted,
Én vagyok Teérted!
Gondolatként felébredek,
Mindenben részt veszek.
Remélem

A boldogságot egységben
Még megélem. Keményen
Rám szólsz elég gyakran:
Ne is halljam!"
Kétkedem.

A gondolat, ami jött,
Mindenhol belémköt,
Ám segít a bajban
És azt súgja halkán:
"Létezem!"

Én vagyok a fejedben a gondolat,
Ki megoldja minden gondodat.
Azért jöttem, mert féltem.
Foglalkoznál most vélem?
Érted-e miért kérdem?

Én vagyok, akit folyton csitítasz:
"Jaj már, fogd be!" Most hallasz?
Olykor emlékeztetlek,
Folyton veled leszek,
Ködbe nem veszek.
Észre sem veszed!

Legritkább esetben esetleg
Meghallod merre vezetlek.
Jöttem és ismét megkérlek,
Állj meg, ha valamit megkérdek.

Semmi sem fontosabb,
Mint megoldani a gondokat.
Unom a kifogásokat!
Ne gyárts mindig újakat!

Vedd úgy, ez egy üzenet,
És egyben hálás köszönet,
Hisz nem léteznék nélküled,
Vigyázz rám, ha lehet!

Addig élek, míg elképzelsz!
Tudom, sokszor nem értesz.
Készültem ezer kérdéssel,
Csak, hogy sose felejtsél el!

Elkezdeném máris, mehet?
Ki Téged elképzelt, az ki lehet?
És az a szerep kell-e neked?
Ki az, aki megszólít, aki ír?

Hol lesz ebből több, mint papír,
Szavak sorban egy képernyőn:
Átszelni egy fél erdőn.

Állj meg e képben!
Hol vagyok éppen?

Láttad az utat,
Láttad a fát,
Ki az, aki így reagált?
Nem mondtam el, mégis láttad,
Fél mondatból építs házat.
Köszönöm.

Amit Mindenki tudhat,
Az a kollektív tudat?
Mert, mi is az a vélemény?
Fejedben lüktető véredény.

Mi az a lelkiismeret?
Ő vagy Te? Ismered?
Kérdezni meg is mered
Honnan ered?

A gondolat, ha leírom,
Az enyém, vagy a Tied vajon?
A kérdés hol születik,
És ha zavar, minek hagyom?

Kényelmetlen a válaszom.
Rajtam múlik, vállalom,
Ha így jár a gondolatom,
Elmélkedem önmagamon.

Gyakran jussak eszedbe,
És mielőtt ez elveszne,
Tégy róla kedvedre,
Ne legyek elfeledve!

Mert ez a nyugtalan gondolat
Csendben nem maradhat!
Ha ez a kollektív tudat,
Annak te is része vagy.

Itt vagy, itt vagyok, látod?
Eltörlöm minden korlátod!
Minden félelmet, mi sajátod,
Vesd le, mint egy kabátot!

Nincs más, csak a szeretet,
S ezen gyógyszer etet,
Lelket, szívet éltet,
Nem kell tőle félned!

Engedd, hogy átjárjon téged,
Formálja benned a képet!
Ha nem is mindig érted,
Mindent megtesz érted!

Remélem már sejtet,
Attól boldog minden sejtet,
Ha önmagad megfejtet,
S többé el nem rejtet!

Tárd ki a karod és szeress,
Minden szívbe beless,
Így lehetsz egészen egységes
És teljesen egészséges!

Semmitől ne félj!
Egységben élj!
Bármit is kérj,
Önmagadhoz térj!

Évezredek óta
Ugyanaz a nóta:
Buddhizmus vagy jóga,
Véget ér a kóma.
